

сьмь минѣлъ презъ Јорданъ; а нынѣ ето съ вращамъ оз
многочислено стадо. Избави мѣ нынѣ отъ вратовы тѣ ми
рѣцѣ Исавовы! въ превеликѣ страхъ съмь да не доди и су-
вѣй мене и жены тѣ ми и чада та ми!

§. 38. Яковлево срѣтеніе съ Исавомъ.

Съ оутрина та като съ роди сѣнце то видѣ Яковъ Ис-
саву съ хора та си дѣто идеше; той часъ нареди и располо-
жи и той себе си. Слѣги тѣ съ дѣца та си проводи напредъ
подѣръ тѣхъ Лѣа съ дѣца та си а наипослѣ Рахилъ съ Ю-
сифа. Самъ же излѣзи напредъ, и съ поклони по тогашный
овычай седьмнжды до земь тѣхъ предъ Исавомъ. Той певѣж-
денъ отъ Яковлевы тѣ доброты и покорности, падна на вра-
то мѣ, пригърна го, полюби го и заплака отъ радость. Като
видѣ жены тѣ и чада та мѣ, попыта кои съ тѣи? да ли
твой? Тѣи съ, отговори Яковъ, дѣца които ми е Богъ подѣ-
рилъ. Сички тѣ радовно пристѣпиха и съ поклониха на Исаво-
му. Какво съ сички те оиѣ стада, които мѣ срѣщахъ? по-
пыта Исавомъ. Съ того дара, отговори Яковъ, тебе Господина
моего цѣ да оумилостивѣхъ. това не може да вѣди. рече:
азъ вратѣ, и мамъ отъ всичко то доволно; задржи си ти все
що то е твое. Не, моляхъ ти съ, отговори Яковъ, не отрица-
вай малыи той даръ, които азъ ти приносамъ; отъ това цѣ
познамъ, че ми си милостивъ. И така едвამъ го оумоли, и
взе той даръ Исавомъ. —

Яковъ дойде пакъ на то мѣсто, на което вѣше сѣнѣ-
валъ невеснѣ тѣхъ лѣствицѣхъ, *) и отъ благодарность на Бо-
га воздигна жертвенникъ. Най послѣ дойде при отца си Ис-
савомъ. Той като дочака тѣхъ радость, да види сынове тѣ
си около себе си въ любовь и братско примиренѣ, мало послѣ
това оумрѣ на 180 години старъ и сытъ отъ животъ. Сы-
нове тѣ мѣ погрѣвоха го честно. —

*) Стѣльбѣхъ.